

LUXE

*ODE
AAN DE
JACHT*

Heren met
Geweren

*Ingepakt
door
Italiaanse
topwever
ZEGNA*

**ONGEGÊNEERD
SPENDEREN**

*Weelde
van* **WOL**

+ MÉLANIE LAURENT *de nieuwe belofte* **ROB HOOGLAND** *doet het in Thailand* **+ IN DE HORLOGEHEMEL** *van Genève* **+ HESTER NINABER VAN EYBEN** *servies van twee ton*

Luxe

“Zoveel top-ontwerpers die enthousiast zijn over wol, dat zegt iets over de kwaliteit van het materiaal”, zei de Britse kroonprins Charles tijdens de opening van de expositie Wool Modern in Londen. De zaal stond vol met prachtige creaties van wol. Er was een jurk van Alexander McQueen, een jas van Burberry en een dik vest van Julien MacDonald.

De prins vertelde dat door de jaren heen de aandacht voor het natuurlijke materiaal was verslapt en dat daar snel verandering in moest komen. “Wol is om te koesteren, omdat het veelzijdig, duurzaam en van hoge kwaliteit is.”

Zelf denk ik bij wol aan stugge mutsen en kriebeltruien waar ik als klein kind mee over straat liep. Maar er is veel veranderd. De huidige generatie wol is gebruiksvriendelijk, zacht, vormvast en divers zoals de serie van fotograaf Klaas Jan Kliphuis en stylist Roel Schagen laat zien. Koren op de molen van de prins die benadrukte dat niet het erfgoed luxe is. Nee, ‘kwaliteit is het nieuwe luxe’. En zo verschuift de aandacht van erfgoed naar kwaliteit. De afgelopen seizoenen was de geschiedenis van de grote merken de inzet van hun campagnes. In roerige tijden grijpt iedereen immers terug naar vaste waarden.

Nu willen we meer dan een mooi product met een goed verhaal. Het ontwerp moet op ons lijf geschreven zijn, gevormd naar onze smaak en ons helpen nog unieker te zijn.

Nicolas Barré, topman van het Franse merk Louis Vuitton - dat net als Gucci made to order schoenen aanbiedt in geselecteerde boetieks - kan de hang naar personificatie verklaren: iedereen zoekt luxe producten die niemand heeft. Dat lukt alleen als je iets laat maken, zelfs voorzien van je initialen. We leven in een tijd waarin iedereen zijn eigen wereld creëert. Van Myspace.com tot Facebook, maar ook intieme hotels, auto's met een dashboard naar keuze en M&M's op kleur; wie louter blauwe wil, krijgt blauw.

Volgens Rob Hoogland hoeft customizen niet de hoofdprijs te kosten. Onze bijna twee meter lange columnist vertelt op pagina 31 dat hij zijn maatpakken laat maken in Thailand. Rob Hammink die pakkenfabrikant Zegna tot op de draad volgde in Italië, dook ook in de gecustomizede wereld van horloges. En wat bleek? Uniek hoeft niet ingewikkeld te zijn.

Michou Basu

LUXE is een uitgave van Telegraaf Media Groep (TMG)©
Niets uit deze uitgave mag op welke wijze of in welke vorm dan ook worden vermenigvuldigd of overgenomen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

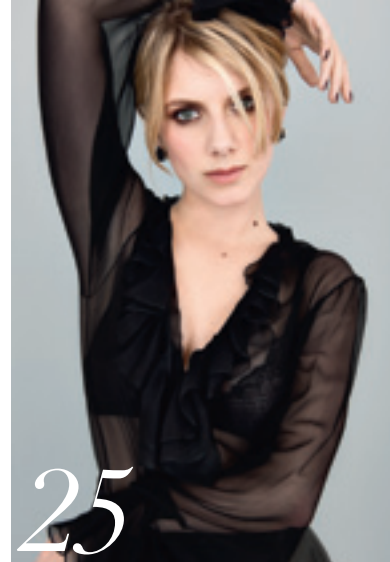
COVERFOTO: Crèmekleurige jurk met col van 100% wollen flanel, Hermès (€1900)

26

6

25

18

INHOUD

Interviews

- 18 **HESTER NINABER VAN EIJBEN:** ‘Zo vaak mogelijk champagneontbijt’
- 25 **STIJLICOON** Mélanie Laurent: de nieuwe belofte
- 29 **PEGGY PORSCHE:** taartjes voor de crème de la crème

Reportages

- 8 **OP JACHT** Heren met geweren
- 26 **IN DE HORLOGEHEMEL** Getikte verslaggever zoekt uniek exemplaar

Mode/Lifestyle

- 6 **HEM/HAAR** Ongegêneerd Spenderen
- 12 **MODE** We willen weer Wol
- 21 **BACKSTAGE** De ragfijne wereld van Zegna
- 31 **COLUMN ROB HOOGLAND**
- 31 **SERVICE** Wat uit deze editie waar te koop?

COLOFON

HOOFDREDACTIE DE TELEGAAF Sjuul Paradijs
HOOFDREDACTIE LUXE Michou Basu
ART DIRECTION Jolien Strookappe
VORMGEVING Marie-Louise Blom
EINDREDACTIE Demise Hoogland
MEDEWERKERS Arnoud Breitbarth, Tim Foster, Rob Hammink, Rob Hoogland, Klaas Jan Kliphuis, Marco Lap, Liselot van Saarloos, Roel Schagen, Marjolein Schipper, Jan van Schooten, Maurice Suyderhoud, Feriet Tunc, Frank de Ruiter
MARKETING Vanessa Vermeulen
SALES Minke van der Deure, Sabine Erents, Pim Scholten, Maarten Stoffels, Marc Nelisse, Marga Venema, Simone Weijers
LITHOGRAFIE De Telegraaf
DRUKKERIJ Roto Smeets, Deventer

LUXE Magazine Postbus 376, 1000 EB Amsterdam.
E-mailadres: luxe@telegraaf.nl Telefoon: 020-5859381
Marketing: 020-5859100 Sales & Advertentie Services: 020-5859100

21

KLASSIEKERS

Mongoolse script-tas van Hogan met ruittas Gallier (€ 1.190)

GOEDE SIER

Hoezo voor de zomer? Met deze barokke Prada maak je iedere dag goede sier (vanaf € 225)

PING-PING

Portemonnee met gouden manchet-knoppen van Tiffany's (€ 2.030)

SKIEËN OP STILETTO'S

Met een knipooog naar de skischoen heeft Bally, die 160 jaar bestaat, de Moura Ankle Boot ontworpen (€ 1.195)

Ongegêneerd spenderen

Heerlijk kijken, lekker ruiken... Van fijne spullen word je blij. Niet alleen zij, ook hij!

Productie: Maurice Suyderhoud. Fotografie: Jan van Schooten

DIAM DUET

Twee kanten draagbaar klokje van Jaeger le Coultre (€ 19.800)

PASKLAAR

Korset met heupstuk van Dennis Diem (€ 525)

60 MILLE

Kost je 'eigen' geur die Cartier samen met 'neus' Mathilde Laurent maakt

DRAAGBAAR

Voyage d' Hermès voor op reis (€ 15)

MOOI MEE

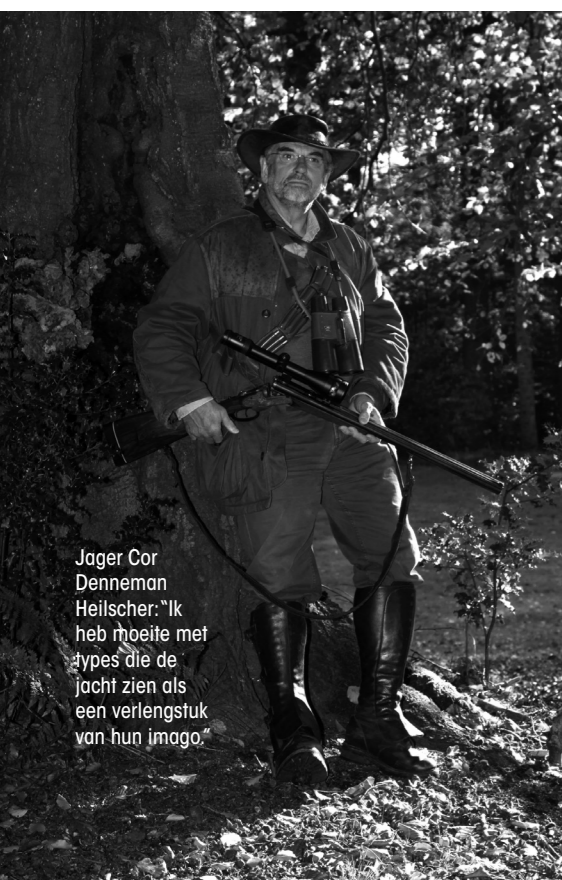
In het boek 100 Legendary Trunks toont Louis Vuitton dat het al jaren heer en meester is 'verpakken en opbergen'. Ook de laptoptassen doen het goed (€ 1080)

DE WERELD VAN DE JACHT 'MEER DAN EEN GEWEI AAN DE MUUR'

De jacht is zoveel meer dan lukraak schieten op wild. Het één na oudste beroep ter wereld heeft vele gebruiken, een eigen taal en bovenal een eigen geweten. De aangeschoten reputatie van de jacht herstelt zich na decennia bovendien in rap tempo. Jagen heeft alles te maken met natuurbeheer. Tekst Rob Hammink. Fotografie Feriet Tunc

Jager Cor Denneman Heilscher: "Ik heb moeite met types die de jacht zien als een verlengstuk van hun imago."

OP DE JACHTZOLDER VAN HET KOETSHUIS REGEREN ANDERE WETTEN, de wetten van Cor Denneman Heilscher. De sfeer is zoals de sfeer rondom een heer moet zijn. Nonchalant hangen en staan zonder de inmenging van een binnenhuisarchitect de opgezette dieren. De herfstkoude knaagt zich 'via het dak een weg naar binnen'. De lage plataanstamtafel is bezaaid met memorabilia uit vervlogen tijden; een vergrootglas wedijvert om de aandacht met een in leer gehulde whiskyflacon. Op een gietijzeren hertenkopje staat een brandende kaars voor de gezelligheid. Na een half uur en vele verhalen verder verdwijnt de bonkige man achter een gordijn van sigarenrook, door ons opgewekt met een Corona Panatella Vintage uit 1987 die zojuist nog keurig opgelijnd lag in een scheepskist. Op de deksel staat een olifant. 'Jagen, de jacht.' Achter de glazen van zijn kleine brillette schitteren de ogen van iemand die gelukkig is omdat zijn ziel wordt aangeraakt. Dan wijst hij op een groot schilderij dat balanceert

op de rand van de afgeleefde bank. 'Schwarzwild auf dem schneeweißen Landgut Grünes Brandenburg', gemaakt door zijn compaen en favoriete schilder Tammo Lukkien, "de beste nadat Rien Poortvliet naar de eeuwige jachtvelden verhuisde." In verf is de oversteek van rotte varkens te zien. Ze rennen van een naaldwoud, dwars door een bevroren rivier, naar een loofwoud. "Een jager spreekt nooit over wilde zwijnen", galmt het langs de balken. "Wij noemen hen varkens, een volwassen mannetje heet een Keiler en dient door iedere zichzelf respecterende zwartwildjager ooit te zijn geschoten; levenskeiler. Een fazantennaan heet trouwens Kok. Ja die juiste woorden zijn in het veld belangrijk, anders rennen de dieren weg als zij hun naam horen. Soortnamen verwerden immers tot schuilnamen." Ooit begonnen op de KMA, groeide Cor Denneman Heilscher, via de wegen van het ook groeiende geld en het bedrijfsleven, uit tot wat hij nu is: landgoederenondernemer. Hij probeert met eigen en aangetrokken vermogen landgoederen te redden van hun ondergang. Momenteel lopen er projecten

in Suriname en Costa Rica. "En nu dus ook in Brandenburg. Bijkomend voordeel bij de Oosterburen: daar heb je ook nog de ruimte om te jagen. Nederland is eigenlijk ongeschikt door het formaat van de landgoederen en de vele regels. Weet je hoe groot een landgoed moet zijn om zichzelf economisch te bedruipen", vraagt hij zonder op een antwoord te wachten. "Je hebt zeker een kritische massa van zevenhonderd hectare nodig om van het land te kunnen leven. Om er groenten en fruit te verbouwen, om huizen voor verblijvende gasten te bouwen en daarmee ook een recreatieve functie te geven. Ik houd van zelfstandigheid en wil zo veel mogelijk rendement halen op geïnvesteerd vermogen zonder afhankelijk te hoeven zijn van fiscale facilitering en subsidies. Hoe minder overheidsbemoeienissen hoe beter."

Mauser K98

Tijdens het Denneman-college heeft kaarslicht het 477 pagina's tellende Jagerswoordenboek van dr. Hermans bespeeld. 'Iemand een loer draaien', komt uit de jacht, uit de valkerij, zo blijkt. Net als 'van de hak op de tak springen'. Je zou hier uren kunnen zitten om het leven, het existentialisme, goede zeden en de huidige politieke en economische verkramping te bespiegelen. Maar het wordt tijd voor actie. Ondertussen is een Mauser K98, kaliber 8 x 57 JS op tafel gekomen. "Als je op varkens jaagt, moet je altijd op het blad schieten, het kwetsbare deel waar hart en longen zitten. Kom op. Het bos en de lunch wachten." De stralende herfstdag staat in het teken van een omstreden fenomeen. Tenminste omstreden tot voor kort. De jacht is actueler dan ooit en kan meer en meer rekenen op de juiste aandacht die het verdient. Jacht heeft namelijk alles te maken met natuurbeheer, zeker nu het groen steeds meer moet wijken voor asfalt- en betongrijs met industrieterreinen en snelwegen die oprukken in het landschap. Die vooruitgang, waarvoor we kiezen, heeft een pijnlijke prijs. De gehele natuurbalans is verstoord. Er zijn teveel damherten in de Amsterdamse Waterleidingduinen, zwijnen ploegen tuinen om, konijnen knagen hele spoortrajecten en begraaftplaatsen aan gort. Eksters en kraaien planten zich als konijnen voort. En dan hebben we het nog niet gehad over de oeverloze discussie over het beheersen van ganzenpopulaties.

Overlast vraagt om regulatie en regulatie leidt in ons land tot overleg. Iedereen wordt daarbij betrokken, maar opvallend genoeg de jagers zelf in onvoldoende mate. Er is door uitgeverij Atheneum bij het begin van het jachtseizoen een prachtig boek uitgegeven 'De jacht in Nederland en Vlaanderen', het is meer een ode aan het wild. Dan dondert het: "Ja het loopt uit de hand. Je hebt tegenwoordig vossen in grote steden. Die arme beesten eten zelfs patat. Patatvossen! Het geeft aan hoe scheef de verhoudingen in de flora en fauna zijn. Goede jagers analyseren een gebied qua voedselaanbod en bepalen een afschietplan op basis van de draagkracht van zo'n gebied. Het gaat om flora- en faunabeheer! Ik heb grote moeite met jagers die alleen jagen omdat ze een kop of gewei aan de muur willen." In het neorenaissancestijl gebouwde jachthuis anno 1872 zijn ondertussen de natuurliefhebbers/jagers Jan Peter Spierenberg, Piet van Dijk en Ivo van Lanen opgetrommeld. Gast nummer één zwaait de scepter over de Jachthondenafdeling van de Koninklijke Nederlandse Jagers Vereniging ▶

'Geen beter scharrelvlees dan wild, en op patatvossen zit niemand te wachten'

Op de jachtzolder van het koetshuis van landgoed Beukenrode in Doorn heerst een sfeer zoals die om een heer moet zijn: nonchalant.

(KNJV) met 23.000 leden en weet dat jachthonden in Nederland niet sneller mogen zijn dan het wild omdat er anders sprake is van stropen. De boomlange Piet van Dijk is

Een man, een havik, een hond, een met herfstbladeren bezaaid landschap en een konijn dat uit zijn lijden is verlost en geen andere dieren kan besmetten. Het schoolvoorbeeld van waar jagen om draait.

toezichthouder op het 170 hectare grote Landgoed Hindersteyn van de familie Van Beuningen. Hij heeft zijn nerveuze fret Truus meegenomen. Ivo van Lanen 'zit' met zijn Dutch Hunting Falcons vooral in de roofvogels die hij exporteert naar de Golfstaten. "Daar steken ze elkaar niet meer de loef af met Bentley's, maar wel met valken." Drie mannen met drie verschillende dieren voor de jacht, maar met één doel: de juiste balans vinden in de natuur. Opvallend hoe iedereen aan tafel die jongensachtige blik in zijn ogen heeft bewaard. Tijdens de copieuze lunch worden er door chef d'équipe Jonathan Veldhuizen wildgerechten uit de keuken getoverd waarmee onze culinair redacteur ongetwijfeld zijn kolommen zou kunnen vullen. Jan Peter legt het verschil uit tussen staande honden en retrievers. Jaagt de eerste soort het wild op; de tweede soort waaronder zijn trouwe zwarte labrador Buie is meer voor na 't schot, voor het ophalen van aangeschoten wild dus.

Respect voor natuur

En dan -alsof het is afgesproken- is er opeens dat verdwaalde konijn op het grasveld. De wereld gaat aan hem voorbij, letterlijk. Unaniem stellen de tafelgenoten: "Duidelijk lijdend aan myxomatose. Kijk die opgezette ogen." Ivo laat zijn stukje *medium rare* everzwijn voor wat het is en haalt zijn havik en griffon Balthazar tevoorschijn. Dan voltrekt zich een magisch moment. De stootvogel wordt om de hoek losgelaten en scheert linea recta naar het konijn. Met een instinctieve handeling is het knaagdier nog geen tien seconden later gedood. De hond ligt op zijn buik en kijkt respectvol naar wat er gebeurt. Hij hoeft niet uit te rukken. Een man, een havik, een hond, een groen met herfstbladeren bezaaid landschap en een konijn dat uit zijn lijden is verlost en geen andere dieren kan besmetten. Het schoolvoorbeeld waar jagen om draait. Inderdaad een beter uitzicht dan op een kist met daarin een kalf of een kip in een legbatterij.

Het eetgenot zet zich voort, maar de natuur, ook de bron van echt eerlijk scharrelvlees, roept. We lopen en lopen stilzwijgend door het eindeloze bos. De richting van de wind wordt bepaald, takken die

kunnen kraken omzeild. Piet wijst op veegschade aan een jonge boom. "Van een jonge reebok. Als ze jeuk aan hun groeiende bastgewei hebben, kan jonge aanplant als oplossing dienen. Met alle schade voor de flora van dien."

Het neusje van fret Truus steekt nieuwsgierig door de gaatjes. Fretjes willen eruit, de hollen in om konijnen op te sporen, zoals ze al eeuwen doen. Cor staat op een gegeven moment stil, knikt. De andere mannen knikken terug. Er wordt gesproken zonder woorden. Jagers erkennen en herkennen elkaar in de details. Dan gaat alles te snel voor de welwillende scribent. Een schot uit de Ferlach Drilling, kaliber 16 wordt gelost, Buie rent weg en komt terug met een haas in zijn bek. Het hazendiner voor morgen is binnen een minuut veiliggesteld. Het dier gaat door de handen van de mannen, met gepast respect. De lange dag wordt afgesloten op de jachtzolder waar het allemaal begon, maar nu met een glas single malt whisky. En net als je denkt de mysterieuze wereld van de jacht onder de knie te hebben, klinkt het streng maar ongetwijfeld rechtvaardig: "Met de linkerhand brengen jagers de toast uit; Waidmannsheil". De zon zoekt de horizon op als we de lange oprijlaan van het landgoed afrijden. De jachthoornmuziek 'Auf Wiedersehen' die Cor Denneman Heilscher liet klinken sterft langzaam weg. Het vizier is weer gericht op de werkelijkheid, helaas... ■

Wol in VORM

*Vergeet kriebeltruien,
vormeloze vesten en pillende
rokken. Wol is in topvorm.
En met een revival bezig.
In een tijd waarin bio en
eco volop worden gepredikt
is het materiaal heel
natuurlijk op zijn plaats.*

*Kort tweed jasje
met driekwart mouw
(€ 3890) en wijde
tweed pantalon
(€ 1450) Chanel*

*(links) Zwart colbert
(€ 960), broek (€ 550)
en coltrui (€ 350)
van 100% lamswol,
Jil Sander*

*(rechts) Grijs double
breasted vilten jasje
(€ 1.605) en vilten broek
met hoge taille en rechte
wijde pijpen (€ 799),
Michael Kors*

*Kraagloze mantel van
52% Alpaca en 48%
lamswol, Max Mara
(€ 1369)*

*(links) Double breasted overjas van
100% kamelen wol, (€ 1995)
Zwarte handplooibroek van 95%
merino wol en 5% polyamide,
(€ 595) Burberry Prorsum
100% wollen geruite sokken,
(€ 14) Burlington, Zwarte leren
loafers, Tod's (€ 298)*

*(rechts) Camel jas met verlaagde
schouders van 77% wol,
21% polyamide en 2% elasthan,
(€ 2995) Zwarte leren schoenen
met rubberen zool, Burberry
Prorsum (€ 750)*

Dubbel gebreide jurk van 100% zuiver scheerwol (€ 1950), suède veter laarsje met zilverkleurig plateau van leer (prijs op aanvraag), Azzedine Alaïa

Donkerblauw ruim vallend jasje (€ 1760), bijpassende broek (€ 1460) van 100% wollen jersey, zwarte 100% wollen coltrui (€ 540) en kalfsleren schoenen met gesp (€ 790), Hermès

Lange grijze jurk van een mix van kasjmier en mohair, Jil Sander (€ 5250)

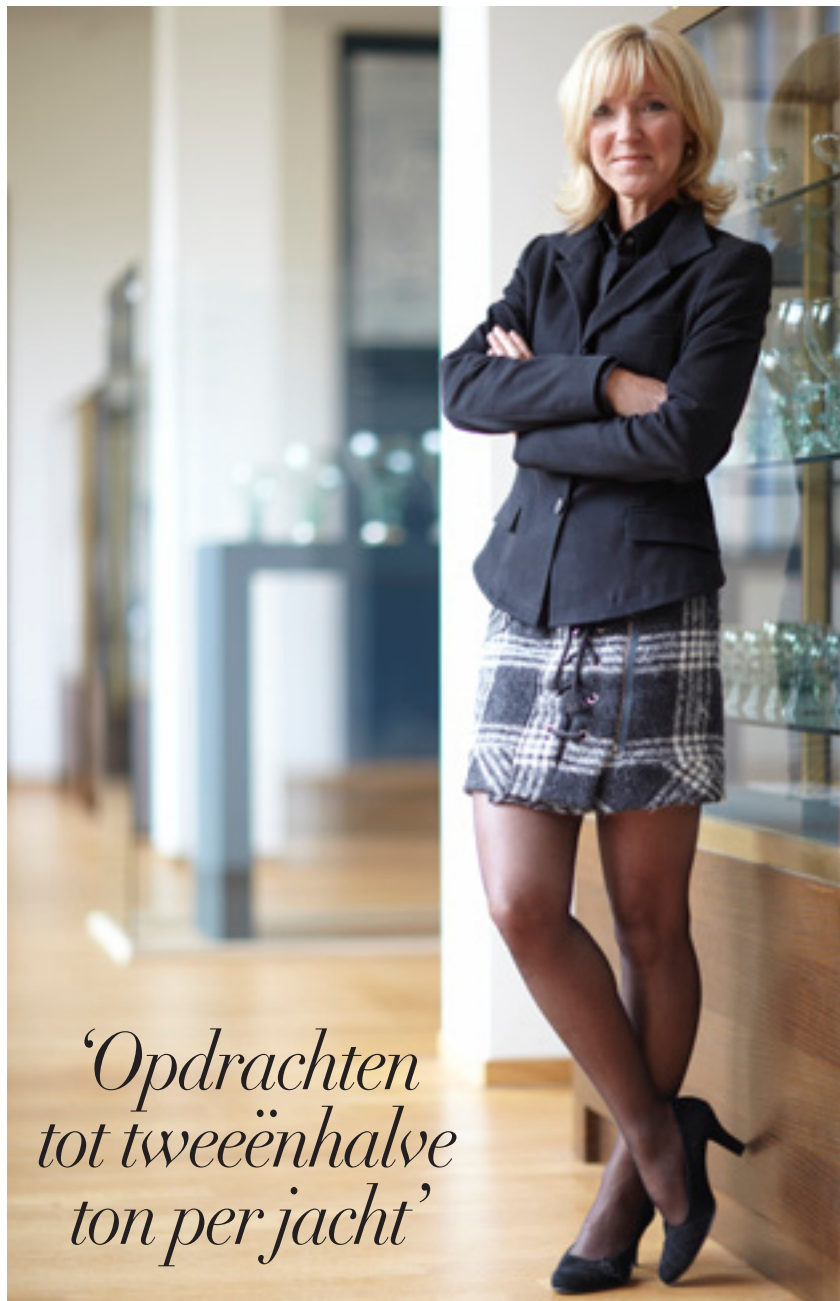

FOTOGRAFIE: KLAAS JAN KLIPHUIS
STYLING: ROEL SCHAGEN @ ERIC ELENBAAS
HAAR & MAKE-UP: LISELOT VAN SAARLOOS
VOOR LAURA MERCIER @ HOUSE OF ORANGE
MODELLEN: ANABEL @ PAPAARAZZI
EN HINNE @ REPUBLIC ASSISTENT
FOTOGRAFIE: CHRISTIAN KRYL

Het rijke leven aan boord

Voor twee ton servies uitzoeken voor je jacht. Niet dat je dat zelf doet, je bent miljonair of niet... Het is de wereld waarin Hester Ninaber van Eyben, directeur van VIP projects, zich als een vis in het water voelt.

Tekst Marjolein Schipper. Fotografie Freek Esser

‘Opdrachten tot tweeënhalve ton per jacht’

MET HEEL VEEL LIEFDE EN PASSIE zoekt zij eindeloos mooie servies-combinaties bij elkaar. Voor peperdure jachten, een enkele keer een privé-vliegtuig. Opdrachten waarin Hester Ninaber van Eyben al haar gevoel voor kwaliteit en esthetiek kwijt kan, want op geld wordt niet gelet in deze kringen - vooral buitenlandse multimiljonairs, uit Rusland. “Ik kan niet verklaren waaróm mijn hart daar sneller van gaat kloppen, het is een gevoel.” Hester kreeg de liefde voor mooi serviesgoed met de paplepel ingegoten. Haar familie dreef de gelijknamige zaak in Den Haag, een begrip als het gaat om tafelwaren van hoge kwaliteit. Zo wordt onder andere in het Catshuis en in de Sèvreszaal van door Ninaber geleverd porselein gotten. De zaak is helaas eind vorig jaar na bijna honderd jaar gesloten; gevolg van de recessie én een gebrek aan opvolging.

Hester Ninaber van Eyben richt zich nu volledig op VIP projects. Een dagtaak, want peperdure jachten, denk dan aan exemplaren van minimaal 75 meter, hebben heel wat nodig om passend te kunnen tafelen: “Een ontbijtservies, één voor de lunch en natuurlijk voor het diner. Met verschillende bestekken, en dan niet voor zes man maar voor vierentwintig. Compleet met zaken als toastrekjes, fruitbowls, opdienschalen en onder-

borden. Soms zijn er ook voor de verschillende dekken serviezen nodig.” Sommige eigenaars geven via de purser of hoofdewardess aan in welke richting Hester het moet zoeken. Zo moest het een keer zo protserig en overdadig mogelijk. “Toen ben ik flink aan de slag gegaan met Versace. Echt moeilijk en uitdagend is het als klanten juist voor strak en simpel gaan. Dan moet er een mooie balans zijn en zijn kleuren veel belangrijker. Ik kan ervan genieten combinaties te maken van verschillende serviezen. Laatst nog, het Cristobal Turquoise servies van Raynaud, prachtig met een blauw en matzilveren rand, gecombineerd met glazen van Saint Louis. Er is zoveel moois. Ik zoek uit, maak een offerte en stuur voorbeelden op. Als de bestelling rond is ga ik na afloop kijken of alles past en goed is.” De opdrachten variëren van 50.000 tot 250.000 euro per jacht. “Maar voor een aanvulling van 10.000 euro haal ik ook mijn neus niet op,” zegt Hester, die het jammer vindt dat de servies-cultuur in Nederland weer aan het wegzakken is: “Er wordt snel genoeg genomen met een all-in box van Ikea of Albert Heijn. Maar het is zo heerlijk om van een prachtig gedekte tafel te eten. Het geeft meerwaarde aan je diner, de beleving van het moment. Juist omdat we het allemaal druk hebben en elkaar misschien alleen aan die tafel treffen.” ■

De tien van HESTER NINABER VAN EYBEN

1 KANARIEGELE PORSCHE

BOXTER “Heb ik jaren gehad. Ben er nog eens vreselijk om uitgelachen bij Ikea, toen ik twee lampjes niet in de auto kreeg... Moest ik hartje winter met het dak open naar huis.”

2 VENETIË

“Of nee: doe toch maar Bali. Venetië is romantisch maar aan Bali heb ik zulke mooie herinneringen. Niet het toeristische stuk, maar die nevelige binnenlanden.”

3 BESTEK VAN ROBBE & BERKING

“De absolute top op bestekgebied.

Prachtige materialen en vormen.”

4 BOEMBOE ROEMBA

“Indonesisch restaurant met meesterlijk eten.”

5 PAARDRIJDEN IN DE HOEKSE WAARD

“Op mijn paarden Femke, een prachtige Fries, of Sammy, een

Gelders paard. Heel hard galopperen, lekker over de dijk razen.”

6 MIJN VENSTERBANK THUIS

Met speciaal op maat gemaakte kussens. Een heerlijke plek om tot rust te komen.

7 ONTBIJTEN MET SCRAMBLED EGGS, ZALM EN CHAMPAGNE

“Zo vaak mogelijk. Je moet het leven vieren. En dan de champagne in Orrefors-glazen, met zo’n wit geblazen bel.”

8 ‘BALCON DE GUADALQUIVIR’

“In rood. Dit servies-ontwerp van Hermès is

gebaseerd op de details van smeedijzeren balkonhekjes.”

9 RESTAURANT SAVELBERG IN VOORBURG

“Dat is pas écht genieten met een grote G.”

10 SERVIESGOED VAN DIBBERN

“Vooral die borden met een donkerblauwe rand gecombineerd met platinum.”

KIJKJE IN DE WOLWERELD VAN HET ITALIAANSE ZEGNA

De allerfijnste WEEVERS

Luxe dook voor een dag in het bewogen leven van Ermenegildo Zegna. De Italiaanse topwever die ruim een eeuw geleden bovenop een Alpen-top zijn stoffen en maatpakken voortvarend de wereldbol over rolde, en uitgroeide tot een miljoenen imperium. Tekst Rob Hamink. Fotografie Jan van Schooten

HIER MOET ERMENEGILDO ZEGNA HEBBEN GESTAAN, als beste ambassadeur van zijn bedrijf keurig in het maatpak. Zijn massieve hoofd verscholen onder een vilthoed. Hij zal vanaf de berg in dit Italiaanse bergdorp Trivero naar beneden hebben gestaard. De schoorsteen van zijn wolfabriek spuugde rook de grillige omgeving in. Hij, Ermenegildo, zorgde voor werk, voor een ziekenhuis, voor een theater. De kale heuvels had hij beplant met 500.000 coniferen en talloze rodo-dendrons én hij had op 1500 meter hoogte een weg, de 'Panoramica Zegna', laten aanleggen om Trivero met Biemonte te verbinden. "Een slimme zet," zo kon hij de goedkoopste werknemers uit de omgeving laten komen", aldus een dorpeling van ver voorbij zijn pensioengerechtigde leeftijd. Waarom Ermenegildo op een berg is gaan zitten en zijn wolmolen niet in het dal begon, "kijk dat weet ik niet." Hoe dan ook: filantroop Zegna zag de huizen en fabriekshallen die hij door de jaren heen liet bouwen, hij zag zijn Venetiaanse privétuinen en zijn tevreden werknemers. Hij zag dat het goed was. Als jongste kind (nr 10) van een horlogemaker had hij zich opgewerkt: van een 18-jarig jongetje met de ambitie om mooie pakken te maken tot een man van wereldformaat, die net voor WOII zelfs in de VS werd gewaardeerd. Hij en niemand anders had de arrogante Britten met hun tweed voorbijgestreefd.

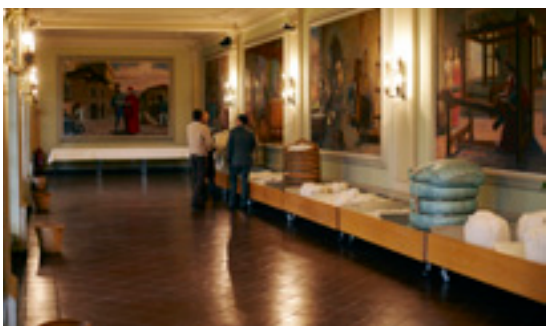

Van schape tot handgemaakte ontwerpen. Tijdens de herfst/winter shows liet Zegna opnieuw zien wat je allemaal met wol kunt doen.

De generaties na hem zouden gebeiteld zitten. En zo geschiedde. Het bedrijf telt nu wereldwijd 560 verkooppunten en houdt meer dan 7000 mensen aan het werk. Het is allemaal nog in handen van de familie. De omzet, zakte in 2009 naar 806 miljoen euro, maar steeg in 2010 naar 963 miljoen dankzij de groeiende afzet in China. De toekomst van de pakkenmaker is rooskleurig. Voor het exclusieve merk Ermenegildo worden er in Zwitserland lustig patronen gesneden, waarna de pakken met de hand in het Italiaanse Padua (Sartoria) en Stabio (Couture) worden samengesteld voor zo'n 2500 euro tot 4500 euro per stuk. In datzelfde Zwitserland en Spanje worden handen en machines voor de fabricage gebruikt. Dat levert pakken tussen 1200 en 2800 euro op. Dan heb je ook nog de fashion lijn Z Zegna en de sportieve poot: Zegna Sport. Onze dag in de Italiaanse Alpen zou de geheimen van een vooraanstaande wolweverij blootgeven, eigenlijk het gehele proces van schape tot handgemaakt maatpak. Een opvallend arbeidsintensief proces dat stijf staat van de wollige terminologieën. Leerzaam. Toen we het land van Dolce Vita uiteindelijk verlieten wisten we dat 'micron' in dit metier een bovenaards toverwoord is. Hoe kleiner de doorsnede van een haar, hoe beter. Het bedrijf Zegna reikt sinds jaar en dag een bokaal (de Vellus Aureum, red) uit aan de schapenscheerder die de juiste schapen bij elkaar zet voor micronverkleinende voortplan-▶

*‘Als een vorst op een Alpentop,
waar het waswater het zuiverst is’*

ting. “We zitten dit jaar zelfs onder de elf micron”, weet Xavier de Roquemaurel, Head Marketing West Europa. Ter vergelijking: een menselijke haar heeft een doorsnede van ruim zestig micron. “Maar het draait niet alleen om ultrafijn haar, het moet ook nog eens sterk zijn. Daarnaast is het altijd de vraag: maak je niet teveel, je wilt niet dat er massa’s kleding in een van de elf outletwinkels terecht komen. Om onszelf te blijven onderscheiden, ontwikkelen we ieder seizoen nieuwe producten met combinaties van grondstoffen, bijvoorbeeld zijde met wol en linnen. We zijn net begonnen met een ‘cool-lijn’. Die wol reflecteert het infrarode deel van het zonlicht, net zoals een wit pak dat doet.” Ermenegildo zal voldaan het natuurgebied dat hij oprichtte, Oasi Zegna, de rug hebben toegekeerd, voordat hij de berg afliep naar de fabriek. Linda Angeli was nog niet geboren maar zou later wel ’s mans levenswandel in kaart brengen. We volgen de

jonge archivaris op haar technische tocht die bij een paar balen wol uit Australië, Nieuw Zeeland en een beetje uit Argentinië begint. Ze plukt aan ander harig goed dat zich uit een baal naar buiten duwt: “Dit kidmohair, de eerste schering van de geit, komt uit Zuid Afrika. Het weinige kasjmier dat we kunnen bemachtigen, ‘groeit’ op geiten in Inner Mongolië.” Daarna loopt ze druk wijzend langs verfmachines en zwaar staal dat platgeperste wol tot ultrafijne draden spint. Spinsters zijn al decennia geleden afgevoeld. De distel is het enige onderdeel dat herinnert aan goede oude tijden. De plant in gedroogde vorm wordt met zijn scherpe kantjes ingezet om de wol zachter te maken, iets te laten pluizen waardoor je flanel krijgt. In al het bewegende spektakel zit Milena met haar stopnaald. Een computer heeft met een scherp oog voor details bepaald welke beschadigingen er in de stoffen zitten en tevens hoe lang het gaat duren om die te herstellen. “Ik ben trots om hier te

Al ruim een eeuw succes en nog steeds in handen van één familie. Topweverij en kledingimperium Zegna bood een kijkje achter de schermen.

mogen werken. Als ik de naam Zegna hoor, trekt er een warme golf door ons gezin.” Milena kijkt ons na door het vergrootglas dat op haar neus zit.

Oude hoge deuren leiden tot het archief waar het Zegna kapitaal veilig is gesteld. Hier wachten foto’s van de oprichter en rusten de stoffen die hij ooit ontwierp. “Dik spul in die tijd. Cool wool bestond nog niet. Nu weegt een meter zo’n tweehonderdtwintig gram, drie keer lichter dan vroeger.” De sfeer van toen. Hij is alom. Oude tijdschriften wekken minimaal een glimlach op. Eén advertentie uit 1935, in het blad Arbitrator, spreekt boekdelen. Een Italiaanse dolk, gemaakt uit Italiaanse stof, snijdt een zware ketting met daarop ‘made in England’ door. Italië maakt dezelfde kwaliteit en beter, zo schreeuwde de bonkige ondernemer via de bladen uit. Waarom hij in Godsnaam de fabriek bovenop een berg heeft geplaatst, weet ook het alles wetende orakel Angeli niet. De PC-Hoofdstraat, een dag later. Ter gelegenheid van de 100-jarige viering van Zegna openden de Italianen er afgelopen jaar hun eigen winkel. Store Manager Rob Jolen zwaait er in een oase van rust het meetlint. Eén ding is tijdens het korte contact duidelijk: Jolen blijkt een connaisseur en die weten soms de meest onzinnige dingen. ‘Zeg, weet jij waarom Ermenegildo eigenlijk als een vorst bovenop die berg is gaan zitten?’ Zonder een moment van bedenking: “Omdat daar het water het zuiverst is. Hoe zuiverder het waswater, hoe beter de wol. De concurrenten die lager zaten, zitten nu waarschijnlijk in China met hun fabriek.” ■

Mélanie Laurent, onthoud die naam. De Franse zangeres, regisseur en actrice is nu vooral onder filmcritici bekend. Het zal het niet lang duren voordat de wereld haar omarmt.

Tekst Michou Basu. Fotografie Frederic Auerbach

MÉLANIE LAURENT IS EEN INDRUKWEKKENDE VERSCHIJNING. Gehuld in een zwarte strapless jurk met ingesnoerd lijfje, zit ze beeldig op de bank in de elegante Dior-suite van het prestigieuze Majestic Barrière in Cannes. Haar grote amandelvormige ogen kijken je indringend, maar vriendelijk aan. Ze draagt het halflange blonde haar in een chique chignon en drinkt thee. “Sinds ik de rol van Shosanna in Quentin Tarantino’s *Inglourious Basterds* speelde, is mijn leven in een stroomversnelling terecht gekomen”, zegt ze. “Goed, gezond eten en veel slapen is een vereiste om dit werk aan te kunnen. Ik vlieg van hot naar her en leef onder enorme druk. Aan diëten doe ik niet. Veel water drinken is het geheim. En thee.”

De blonde Franse actrice speelde naast Brad Pitt en Diane Kruger en stond in *Beginners* tegenover Ewan McGregor en Christopher Plummer. Ze zong de cd *En t’Attendant* vol, waarvoor de Ierse muzikant Damien Rice vijf nummers schreef. En als kers op de taart vroeg het Franse modehuis Dior haar om het gezicht te worden van de reclamecampagne van de geur *Hypnotic Poison*.

Ze kan het zelf amper bevatten. “Wat er allemaal in een jaar is gebeurd, is echt ongelooflijk”, zegt Mélanie die op haar veertiende werd ontdekt door de Franse acteur Gérard Depardieu. Ze bezocht samen met een vriendin de set van de film *Asterix et Obélix* toen Depardieu naar haar toekwam en vroeg of ze het leuk vond om in films te spelen. Een jaar later maakte ze haar debuut in *The Bridge*. “Sindsdien is er amper een rustmoment geweest. In twaalf jaar tijd maakte ik 25 films.”

Haar inzet werd dit jaar beloond toen het Cannes Film Festival haar vroeg als gastvrouw voor de opening. “Ik heb werkelijk geen idee hoe de organisatie bij mij kwam. Toen ik ‘s avonds voor de zaal stond en kopstukken als Robert DeNiro en Woody Allen zag, kreeg ik een brok in mijn keel. Wow, dat maakte echt indruk. Ik schreef zelf de tekst voor de speech en de zenuwen gierden door mijn lijf. Ben ik wel grappig, doe ik het goed?”

Ondanks alle pracht en praal blijft ze nuchter. “Glamour is voor mij geen mooie jurken en oogverblindende make-up, maar talent, humor en zelfvertrouwen. Heb je al die ingrediënten in je, dan straal je, voel je je mooi. Maar het allerbelangrijkste is, dat je ervan geniet. Ik wil niet vergeten dat het vooral erg leuk is wat ik doe.”

Om met beide voeten op aarde te blijven, spreekt ze af met vrienden en familie. “Mijn oma heeft me geleerd elke dag minstens tien minuten te lachen. Het is een vorm van gymnastiek die vooral goed is voor mijn gemoedstoestand. Want zowel de film als de muziekindustrie is pittig. Mijn vriendenkring is heel constant, ik luister naar ze en omarm hun kritiek. Het maakt je sterker, omdat je jezelf verbetert.” ■

MÉLANIE LAURENT

‘ER GEBEURT ZOVEEL, IK MOET NIET VERGETEN TE GENIETEN’

TIJD voor STATE of THE ART

Wat schoenen zijn voor vrouwen, zijn horloges voor mannen. Ook hier geldt: hoe meer, hoe beter. Na een zorgvuldig aangelegde 'voorspelbare' verzameling Rolexen, IWC's en Tag Heur's, wilde horlogejunk Rob Hammink zélf een klokje samenstellen. Hij begon in Amsterdam en eindigde in horloge-Mekka Genève. Tekst Rob Hammink. Fotografie Rob Hammink, Frank de Ruiters

NOEM HET EEN VREEMDE VER-SLAVING. Noem het alles wat je wilt, maar net als veel mannen heb ik een onbevredigbare horloge-verslaving. En, nee, het polsklokje hoeft niet echt duur te zijn. Het ding moet een verhaal hebben, afwijken. En dus zijn drie schappen in mijn boekenkast ingeruimd voor bizarre exemplaren. Zo is er één uit China waarop het handje van Mao wordt aangestuurd door het goedkope raderwerk. Een topper uit Bagdad; echt nepgoud met de Irakese vlag op de wijzerplaat. Dan hebben we de Meistersinger met slechts één wijzer, het toppunt van heren nonchalance. Het braillehorloge, een horloge van hout en natuurlijk de voorspelbare samenklontering van Rolexen, IWC's en Tag Heur's. Langzamerhand krijgt het iets pathetisch, die competitieve vriendjes die bij het eerste contact hun overhemd opstropen om vervolgens de exclusieve Panerai of Rolex bubble back te tonen. Het wordt tijd voor State of The Art. Voor de ultieme afrekening. Kan er iemand een uniek horloge maken? Dus niet een limited edition no10 van 200, maar echt een unicum.

De meest exclusieve horloges vind je gewoon in Amsterdam, bij Paul Lijfering van Vintage Watches.

Een dag na de uitdagende openbaring schuiven we aan bij Paul Lijfering, dé man achter Vintage Watches. Hij werkt in een romantisch pand aan de Amsterdamse Singel waar de meest exclusieve horloges tijdloos wachten op een nieuwe eigenaar. Lijfering noemt zich na aandringen goudsmid, antiquair en horloger. "De handel in horloges begon toen ik als goudsmid af en toe een horloge in de etalage legde.

Daar kwamen altijd goede klanten op af. Op een gegeven moment heb ik het roer omgegooid en ben alleen horloges gaan doen." En dus vervallen we binnen vijf minuten in de uitwisseling van kennis. Zo worden oude Breitlings weer volop gezocht. Ook komt er een pijnlijk moment voorbij met de Comex van Rolex als protagonist. "Die werd exclusief voor de Franse marine gemaakt. Ik had het ding, waar de papieren van de duiker nog bijzaten, voor tienduizend euro gekocht en voor het dubbele weer doorverkocht. Op een veiling in Genève deed hij niet veel later 120.000 euro. Daar ben ik wel even goed ziek van geweest." Lijfering aanhoort gedwee het verlangen naar Het Ultieme Klokje met een gravure van een vliegerswing, rode (favoriete kleur) wijzers en parelmoer wijzerplaat. En rond. Echte horloges zijn namelijk rond. "Ja dat zou kunnen. Ik zou de kast zelf kunnen maken van goud of zilver. Voor een stalen kast moet je toch uitwijken naar iemand met een heel goede draaibank. Alles is mogelijk als je geld hebt. Punt is dat een eerste exemplaar altijd het duurste is. Kost no 1 zo'n 500.000 euro, dan is no 2 slechts 50.000 euro." Tijd om in te grijpen want de prijs moet wel grappig blijven. "Als je niet al te hoge

1200 keuzes in componenten om je eigen unieke klokje volgens thema of model samen te stellen via 121Time.

Rob's eigen unieke duikersklok uit Genève.

eisen stelt aan zaken als waterdichtheid dan moeten we voor een paar duizend euro toch een heel eind komen. Probeer anders Christiaan van der Klaauw, de horlogemaker in Friesland. Hij maakt prachtige exemplaren." Een e-mail aan de innovatieve ambachtsman leidde tot een teleurstelling. Helaas: enkel stuks zitten niet in het pakket.

121Time een absoluut horloge-Walhalla

Google brengt ons vervolgens bij Jean Loup in de buurt van Genève. De jurist is met zijn kleine bedrijf 121Time verdwaald in de horloge-industrie omdat "het veel leuker is dan saai wetgeving." Terwijl hij zijn prachtige Mercedes 280 3,5 uit 1971 richting zijn kantoor stuurt, legt hij uit dat de Duitse vierwieler perfect past in de nieuwe trend: customizen, een eigen draai geven aan producten. Met het scherpe understatement dat je vaker bij juristen aantreft: "Deze auto is een passieve vorm van customizen. Hij was er al en ik heb 'm gewoon in leven gehouden en de wereld voorbij laten gaan." Zijn firma doet veel meer dan unieke horloges maken en steeds staat daarbij The Configurator centraal. Hup alles in de magische Configurator. Je dashboard, je zakmes, je fiets, je horloge. "Het is een wereld geworden waarin mensen vele keuzes hebben. En binnen die keuzes wil je er weer je eigen draai aan geven. Wil je in je Audi andere meters, liever in het roze dan rood, dan moet dat kunnen." Het kleine kantoor is niet meer en zeker niet minder dan het horloge-Walhalla. Vitrines bewaken bijzondere exemplaren. Zo maakte 121Time limited editions voor Nespresso, BMW, Aston Martin (25 stuks) en HP, allen met een Zwitsers hart: een ETA uurwerk, gemaakt in het plaatsje Grenchen. Het bedrijf

van de ondernemende Jean Loup bestaat in feite alleen op internet. E-commerce is het toverwoord. „In 2006 werd voorzichtig de eerste Swatch on line verkocht, sindsdien is de verkoop via internet met vijftig tot zeventig procent toegenomen." Maar de Cartiers en Rolexen wil je toch voelen voordat je duizenden euro's in bits en bites loslaat? "Dat geef ik toe. Uit dat hogere echelon wil je ze voelen, maar wij verkopen onze horloges rond de vierhonderd euro en dan kun je een gok wagen. Bovendien: niet goed, geld terug."

'Of we een klokje konden maken dat trilt als een voertuig nader'

Blijkbaar weet de wereld de kleine firma te vinden. Uit alle hoeken en gaten komen de verzoeken. Nog dit jaar wordt de site in Korea en Japan gelanceerd. Een juwelier van de Bahama's stuurde zijn geestkind recent door: een opengewerkt horloge, een zogenaamd skeleton, met daarin rondduinende diamanten. 121Time maakt 't affreuzie ding tot in de

tail. De opdracht van Canadese mijnwerkers was zo mogelijk nog uitdagender. "Ze lopen daar rond met oorbeschermers waardoor ze bijna niets horen, dus ook de aanstormende trucs niet. Of we een horloge konden maken dat trilt als een voertuig te dicht in de buurt komt." Prachtig allemaal, maar we komen hier voor het ultieme horloge, de op maat gemaakte klok. En dan verdwijnen we in de wonderlijke wereld van de al eerder benoemde configurator. Het draait namelijk allemaal om de software waarmee het heilige doel wordt bereikt. Daarmee kan een iPhone of een computer naar eigen smaak worden ontworpen. "Wel vóór de productie. Daarom probeer ik mijn configurator bij grote merken onder te brengen." Er zijn vele wegen die naar mijn gewenste horloge leiden. Zo kun je bij 121Time via modellen of via thema's als zwart wit, automatic of kwarts, binnenkomen. Maar liefst 1200 componenten zijn in de aanbieding. Rode wijzerplaat, gele wijzerplaat, Romeinse cijfers, lederen band of van staal. Ik kies uiteindelijk voor de stoere duikersklok want daar heb ik er nog maar vier van. Zwarte wijzerplaat, zwarte stalen band, rode wijzers en gele ring om het wat op te frissen. "Getest op drie of vijf atmosfeer? Nog een leuke tekst op de achterkant?" Ja nu we toch bezig zijn. Maak er maar van 1961-2011 = 50 en keep smiling old boy. Ben namelijk net vijftig geworden. Tijd vliegt zie je, en horloges herinneren daar soms pijnlijk aan. ■

Van een opengewerkt horloge met rondduinende diamantjes voor een juwelier op de Bahama's, tot een horloge met waarschuwingfunctie voor Canadese mijnwerkers: Jean Loup van 121Time in horloge-Walhalla Geneve tovert alles uit zijn 'Configurator'.

PEGGY PORSCHEN, PATISSIER VOOR DE CRÈME DE LA CRÈME

**Kate Moss, Elton John, Stella McCartney,
Karl Lagerfeld - zomaar wat namen
uit het klantenbestand van de taarten-
maakster voor de groten der aarde.**

Tekst Arnoud Breitbarth. Fotografie Tim Foster

IN DE CHIQUE LONDENSE WIJK BELGRAVIA WORDT HET GROTE GELD UITGEGEVEN; van een flesje parfum van vierhonderd pond of een horloge van het twintigvoudige kijkt niemand op. De winkels hier, hebben donkere gevels en getinte ruiten, want het strooien met ponden gebeurt chic, integer en discreet. De zachtroze muren van een patisserie springen daarom nogal in het oog – net als de rij wachtenden die likkebaardend voor de vitrines staat. Sinds Peggy Porschen een jaar geleden haar eigen taartenwinkel opende voor het gewone publiek, loopt het storm. Tegen het einde van de middag is het assortiment doorgaans drie keer uitverkocht. “We hebben nog wel een paar cupcakes, wil je die misschien proberen?”, vraagt de serveerster. In een kwartier werken de fotograaf en ondergetekende vijf cupcakes weg. Banaan met toffee, caramel met zout, citroen en framboos – het zijn de beste cakes die we ooit hebben gehad. “Het geheim? Nooit beknebbelen op de kwaliteit van je ingrediënten”, vertelt Porschen. “Vanille- aroma komt er bij mij niet in, louter vanillestokjes. Ik weet waar de kippen rondscharrelen die mijn eieren leggen en ken de boer die de boter maakt.”

Porschen combineert het beste uit twee werelden. Van oorsprong is ze Duits, ze groeide op vlakbij Keulen. “Het bakken van taarten zit ons in de

genen”, stelt de voormalige stewardess. Maar de Duitse leer was haar te streng. “Alles moest volgens strikte regels en voor het uiterlijk was minder aandacht.” Daarom trok ze in 1998, op haar 23e, naar Londen om zich bij de vermaarde kookschool Le Cordon Bleu te verfijnen in de patisserie. “De Britten zijn extreem goed in decoratief suikerwerk.” De creativiteit van Porschen werd al snel opgemerkt door Elton John, voor wie ze 500 eetbare Fabergé-eieren mocht maken. Daarna volgde het huwelijk van Stella McCartney – de eerste in een lange lijst. De bruidstaart van Kate Moss was dit jaar een van de meest bekende. “Dat was een spoedopdrachtje tussendoor”, vertelt Porschen. Spoed, dat betekent hier twee maanden van tevoren – normaal gesproken wordt een taart minstens een half jaar van tevoren besteld. “We maken er zo’n zes per dag, elke taart is een week werk.”

Duizend pond per laag

Een beetje taart kost £2500, maar vorige maand werd nog een tien verdiepingen tellend werk besteld – voor ruim duizend pond per laag. Porschen en haar secondanten vliegen regelmatig de wereld over, ingehuurd door de rijken der aarde, om in plaatsen als Dubai een taart te bakken. Een baksel met een koerier de wereld over sturen, is geen optie: “Daar zijn taarten niet tegen bestand.”

De taart met een waterval van bloemen is de trots van de bakster. “Je ziet niet waar de echte bloemen ophouden en waar het suikerwerk begint”, aldus de taartenkoningin. Lachend: “Hou op zeg. Als iemand me zo noemt, zie ik Elizabeth voor me. Ik ben geen 85-jarige vrouw.” Toch is haar reputatie van bijna koninklijke allure. Vanuit de hele wereld komen patissiers overgevlogen om zich door Porschen te laten bijscholen. Haar eigen taartenuniversiteit is pas een paar maanden open, maar hanteert nu al een wachtlijst. “Achteraf had ik het misschien iets rustiger aan moeten doen. Ik ben blij als ik vanavond op tijd m’n bed in kan.” Want morgen, zaterdag, is de belangrijkste dag voor haar. “Dan leveren we de meeste bruidstaarten af. Om ze dan in volle glorie te zien, dan voel ik me zó trots.” Het versjouwen is echter een enorme klus; sommige taarten zijn zo zwaar dat ze met drie man moeten worden getild. “Er is gelukkig nog nooit wat mis gegaan.”

De laatste jaren is er volgens de Duitse meer waardering voor patisserie gekomen. “Dat komt denk ik juist door de crisis. We gaan minder uiteten, maar een taart kan wel. Haar vriendinnen zullen echter nooit de taartvorm hanteren. “Als er een feestje is, verwachten ze van mij dat ik er een meeneem”, verzucht ze. “Tja, dat hoort er nou eenmaal bij. Want mij maak je niet blij met een in de supermarkt gekochte cheesecake.” ■

Luxe
te koop

AZZEDINE ALAÏA VIA KIKI

NIESTEN:

www.kikiniesten.nl

043-3216432

BURBERRY:

www.burberry.com

020-3640160

BALLY: www.bally.com

020-6754171

BAUME MERCIER:

www.baume-et-mercier.com

020-3428695

BURLINGTON:

www.burlington.de

CARTIER:

www.cartier.com 020-3428666

CHANEL:

www.chanel.com 020-3053777

CHOPARD:

www.chopard.com 020-

30536600

DENNIS DIEM:

www.dennisdien.com 020-

7712967

HERMÈS: www.hermes.com

020-3057050

HOGAN: www.hogan.com

JAEGER LECOULTRE:

www.jaegerlecoultre.com

JEAN-PAUL GAULTIER:

www.jeanpaulgaultier.com

JIL SANDER:

www.jilsander.com

LOUIS VUITTON:

www.louisvuitton.com

020-5755775

MAX MARA: www.maxmara.com

020-6717742

MICHAEL KORS:

www.michaelkors.com

PRADA: www.prada.com

SISLEY: www.sisley-cosmetics.

com 020-6442520

TIFFANY'S & CO:

www.tiffany.com 020-3050920

JEAN PAUL GAULTIER:

www.jeanpaulgaultier.com

TOD'S: www.tods.com

020-6757143

IWC: www.iwc.com

020-5246777

Exclusieve flauwekul

Taylor-made... Handig toch voor onze grote Rob Hoogland..? Illustratie Marco Lap

HOPELOOS OUDERWETS ALS IK BEN, snel ik op verjaardagen nog steeds naar de Hema voor de benodigde taarten. 's Ochtends vroeg uiteraard, ze zijn zo uitverkocht; er zijn meer mensen hopeloos ouderwets. Dat ik mij dan ook altijd, ongeacht het tijdstip, bezondig aan een broodje met een halve rookworst, doet in dit verband wel degelijk ter zake. Voor mij is de verleiding is nu eenmaal onweerstaanbaar, daarnaast beschouw ik de Hema-worst als een sanguinisch onderdeel van ons nationale erfgoed.

Kijk op Schiphol Plaza maar eens bij de Hema Food Kiosk. Eeuwig staan er zojuist gearriveerde reizigers in de rij, bij wie ongetwijfeld reeds tijdens het terug taxiën op de Polderbaan het water door de mond begon te lopen, in de wetenschap dat zij hun aderen straks eindelijk weer klassiek polderlands konden laten dichtslibben middels het nuttigen van zo'n sappige rookworst, uiteraard met een forse lik mosterd.

Wat hebben zij aan oorspronkelijkheid als zij de rookworst van de Hema gewoon lekkerder vinden dan die van een biologische keurslager voor wie anderen soms zelfs tientallen kilometers omrijden?

Waarom zou ik mij willen onderscheiden als ik de taarten van de Hollandse Eenheidsprijzen Maatschappij domweg prefereer boven die van de banketbakker, hoe beroemd die laatste misschien ook is? Die taarten zijn, zo begrijp ik uit

de berichten van het kaliber dat in deze Luxe-bijlage overheerst, tegenwoordig gecustomized te bestellen, met andere woorden: aangepast aan de wensen van de klant. Waarna ze ook nog worden thuisbezorgd.

Hahaha!

Sorry hoor, maar aan die flauwekul doe ik dus niet mee, zoals je mij ook nimmer in een V-Neck Short Sleeve Eraldo T-shirt van Hugo Boss gehuld zult zien. Voor die lappen dien je bijkans een modaal weksalaris neer te tellen, maar ik koop mijn T-shirts voor vijf euro per stuk op de Albert Cuyp, en als ik er tien koop krijg ik nog wel iets van die prijs af. Al moet ik toegeven dat die keuze ook met mijn formaat van doen heeft: ik moet bukken als een deuropening twee meter hoog is, diëtisten krijgen een hartverzakking als ze mijn taille meten, oorzaak bekend: taarten en worsten van de Hema.

'Customizen? Hahaha! Sorry hoor, maar daar doe ik dus niet mee.'

Ja ja, ik ben een olifant, en dat terwijl de maatschappij een porseleinkast is. Goedbeschouwd onderscheid ik mij dus wél, vooral wanneer je in aanmerking neemt dat negen van de tien pantalons, colberts en overhemden die ik draag van het label 'Needle King' zijn voorzien, met daaraan toegevoegd needleking@hotmail.com.

Mister Roger heet-ie. Hij is een Sikh en beheert 'The Needle King' aan Sukhumvit Road in Bangkok, nabij Soi 11, waar ze helaas geen Hema hebben, maar wel ontelbare kleermakers. Ooit liep ik bij hem naar binnen omdat hij de enige was die mij níet aan mijn mouw de winkel trachtte in te trekken. Sindsdien bestel ik elke twee of drie jaar mijn kleding bij hem, taylor-

made inderdaad, ofte wel: gecustomized. Tussen opmeten en aantrekken voltrekken zich hooguit 36 uur.

Wil ik vijf broeken en/of overhemden, dan zegt hij dat hij er tien voor een heel goede prijs kan maken. Wil ik er tien, dan zegt dat hij er twintig voor een heel goede prijs kan maken. Altijd verlopen onze gesprekken zo, en steeds loop ik dik tevreden weg in de wetenschap dat mijn garderobe voor de komende tien jaar is aangevuld.

Kijk, dát is pas exclusief! ■

Rob Hoogland (61) is columnist van De Telegraaf. Sinds 1988 zijn Robs pittige, gevatte en uit het leven gegrepen stukjes dagelijks te lezen op pagina 3 van de krant. Hij begon in 1972 als sportverslaggever bij het Noordhollands Dagblad, werkte daarna bij het Haarlems Dagblad en versterkte in 1976 de sportredactie van De Telegraaf.